

Arrest

nr. 114 384 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Hazara te zijn, afkomstig uit Kote Faizak, district Day Mirdad, provincie Maydan Wardak, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school geweest en hebt altijd in de landbouw gewerkt. Daarnaast werkte u in de mujahidin-periode ook een beetje voor commandant Haji Abdul, van de groep Nasser. U moest met hen samenwerken om uw kinderen en vrouw te beschermen. Twee-drie jaar nadat Hamid Karzai aan de macht kwam, kwamen de Kuchi-nomaden meer en meer naar uw regio. Ze vermoordden mensen, staken huizen in brand, zetten gronden op hun naam. U en uw mededorpelingen hebben zich ook proberen verdedigen, soms hadden jullie meer macht, maar ze bleven elk jaar terugkomen. Later heeft de Hazara-politicus Khalili

jullie geholpen door het nationale leger te sturen. Er kwam rust en u begon net als anderen terug in de landbouwsector te werken. Drie jaar geleden, op 15 of 20 saur (omzetting naar westerse kalender: 5-10 mei 2010) kwamen de Kuchi Qayum, zoon van Zia Uddin, zijn landbouwer en nog 15 mensen naar u en enkele mededorpelingen, die bezig waren op het veld. Qayum riep u, en toen u vroeg of hij iets wilde vragen begon hij u te slaan. Deze 15 mensen sloegen jullie vier heel erg. Daarna vroeg Qayum u om dieren te halen van de heuvel. Ondertussen schoten ze uw broer en de dorpling Mehrab dood. U werd kwaad, nam uw kalasnikov en schoot op Qayum, Said Hussain, Basir (zoon van Qayum) en nog iemand anders. U raakte hen maar wist niet of u iemand gedood had. De Kuchi's schoten op u met een raket, maar u was al te ver en raakte enkel gewond. U liep weg en onderweg kwam u Haji Hussain Daad tegen, een Hazara aan wie u vertelde wat er gebeurd was. Ze brachten u met een jeep naar het ziekenhuis. U moest er vijf maanden verblijven. U verliet het ziekenhuis in de winter en toen werden weer veel mensen vermoord, onder andere uw zus en haar baby. Het jaar erop kwamen de Kuchi's weer naar uw regio, maar het nationale leger was er ook. Het nationale leger nam het initiatief voor een vergadering waarbij de Kuchi's met de Hazara zouden praten, met als doel dat ze hun eigen problemen zouden oplossen. Deze vergadering vond plaats op ongeveer 15 saur (5 mei 2012). Voor de Hazara waren de ouderen van enkele dorpen aanwezig, onder wie uw vader. Er waren ook 3-4 mensen van het leger aanwezig. Na de vergadering heeft Zia Uddin echter alle Hazara die aan de vergadering deelnamen en ook de soldaten van het leger doodgeschoten. Said Adil, de leider van de landbouwers van de Kuchi kwam de lichamen brengen en toen u vroeg waarom ze iedereen vermoord hadden zei deze: we hebben ze allemaal expres gedood, we hebben je broer, zus en vader vermoord, en als je je mond opent zullen we je ook vermoorden. Jullie begroeven de lichamen maar de volgende dag was er weer een gevecht, doordat het leger vertrokken was. Dit duurde 15 dagen. Tijdens die 15 dagen regelde u alles om met uw vrouw en kinderen te vluchten. U was ook bang omdat bleek dat Basir, de zoon van Qayum overleden was nadat u destijds op hem en de drie anderen had geschoten. U vertrok ongeveer op 16 juli 2012 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland (waar op 2 augustus 2012 uw vingerafdrukken werden genomen), en Duitsland naar België. Uw vrouw en kinderen werden in Iran gearresteerd en u reisde alleen verder. U bent België binnengekomen op 30 augustus 2012 en hebt er op 6 september 2012 asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: taskara van uzelf en een medisch document in verband met uw littekens.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw vrees voor de Kuchi's, meer specifiek voor de familie van Basir, de zoon van Qayum, die door u gedood zou zijn, is niet overtuigend. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat hoewel u verklaart uit het district Day Mirdad te komen, uw antwoorden over uw regio erop wijzen dat u eigenlijk uit het district Hisa-i-Awal Behsud (Behsud 1) afkomstig bent. Uw dorp, Kota Faizak, is in de op het CGVS beschikbare documentatie teruggevonden in Behsud 1. Ook bijna alle dorpen die u noemt en die zijn teruggevonden op de kaart, liggen in Behsud 1 (CGVS p. 10 en objectieve informatie in het administratieve dossier). Wanneer u gevraagd wordt naar de districtschef en diens voorganger noemt u Baqeer Noori en Fahimi. Deze zijn teruggevonden als respectievelijk districtschefs van Hisa-i-Awal Behsud en Markazi Behsud. Zij waren dit minstens in november 2003 en/tot maart 2004 (CGVS p. 11 en documentatie). Wanneer u gevraagd wordt wie Muhammad Shah Muslih is, zegt u hem niet te kennen. Nochtans was deze volgens de documentatie districtschef in het district waarvan u beweert afkomstig te zijn, namelijk Day Mirdad en in een periode waarvan u beweert dat u nog in Afghanistan was, namelijk in mei 2010 (CGVS p. 11 en documentatie). Het is opvallend dat de naam van deze lokaal belangrijk persoon u helemaal niks zegt. Wanneer u gevraagd wordt of u mensen kent die voor uw district gekozen zijn in het parlement noemt wel drie parlamentsleden afkomstig van Wardak, maar deze zijn alle drie afkomstig uit Behsud (CGVS p. 11 en documentatie). Er kan dus worden van uitgegaan dat uw herkomstregio het district Hisa-i-Awal Behsud is en niet het district Day Mirdad. Ten tweede zijn ook in uw asielaas zaken opgemerkt die niet aannemelijk zijn. U verklaart dat de dood van de zoon van Qayum, Basir, de aanleiding was voor uw vertrek (CGVS p. 9 en 12). Dit incident gebeurde echter twee jaar vóór uw eigenlijke vertrek. U lag na dit schietincident wel 5 maanden in het ziekenhuis, maar zou dus toch al in het anderhalf jaar nadien kunnen zijn vertrekken. Het feit dat uw vader toen nog leefde is geen reden om toch te blijven, mocht u echt een dermate grote vrees hebben om vermoord te worden uit wraak voor de moord op Basir (CGVS p. 14). Het is trouwens vreemd dat de drie overlevenden van deze schietpartij, waaronder Qayum, de vader van Basir, u in die twee jaar na de dood van Basir niet persoonlijk bedreigden (CGVS p. 12). U stelt dat u ze nooit tegengekomen bent, maar ze wisten u wonen (u hebt ze immers voor uw huis beschoten) en u bent niet ondergedoken, dus mochten ze willen wraak nemen, kon dat makkelijk, te meer daar Qayum en zijn vader volgens u veel macht zouden hebben (CGVS p. 12). U beweert dat het een soort bedreiging werd toen Said Adil, een landbouwer van

de Kuchi's na de moord op uw vader en de ouderlingen in mei 2012 zei: we hebben je vader vermoord en je broer en je zus en als je je mond opent zullen we je ook vermoorden (CGVS p 9 en 12). Die bedreiging zou er in dat geval pas twee jaar na de moord op Basir zijn gekomen, wat eveneens vreemd is gezien de macht van Qayum en zijn vader Zia Uddin (respectievelijk vader en grootvader van Basir), en het gemak waarmee ze blijkbaar anderen doden, zoals uw broer en mededorpsbewoner Mehbrab, die blijkbaar zonder enige reden werden vermoord. In verband met het incident waarbij uw vader omkwam is het opmerkelijk dat de Kuchi's hun wapens blijkbaar bij de vergadering mochten bijhouden, en dat de soldaten, als ze dan toch volgens uw verklaringen aan de kant van de Kuchi's staan, ook doodgeschoten zijn door die Kuchi's en dat het leger hierna gewoon vertrokken is (CGVS p. 8). Het is ook vreemd dat dit conflict, waarbij acht ouderen en enkele soldaten zouden zijn gedood door de Kuchi's, niet is teruggevonden in de media. U legt er zelf ook niets over voor, hoewel u bij DVZ wel beweerde dat het probleem overal bekend is en in de media kwam (DVZ-Vragenlijst vraag 5). U beweert bij het CGVS dan weer dat niemand het in de media wil brengen, dat niemand naar de regio durft te komen, maar dergelijke incidenten komen wel degelijk normaalgezien in de media, zoals ook blijkt uit objectieve informatie over gelijkaardige incidenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat hiervan nergens bericht zou zijn is eveneens weinig aannemelijk aangezien uit de objectieve informatie blijkt dat het conflict tussen Kuchi's en Hazara's in uw regio zelfs tot in Kabul tot protesten heeft geleid, en dat de regering het nationale leger heeft laten ingrijpen. Ten derde is het opmerkelijk dat u over de dood van de zoon van Qayum niets hebt gezegd tijdens uw gehoor bij DVZ, hoewel u bij het CGVS dit incident aanhaalt als een van de redenen waarom u een terugkeer naar Afghanistan vreest (CGVS p. 9 en 12). Wanneer u gevraagd wordt waarom u tijdens uw gehoor bij DVZ niet zei dat u iemand vermoord had, stelt u enkel dat ze het u toen niet vroegen, dat ze het zelf moesten vragen. U vermeldde toen wel dat u gewond bent geraakt aan uw been, wat tijdens hetzelfde incident zou zijn gebeurd. Er is geen enkele reden waarom u deze moord, waardoor u nog altijd niet naar Afghanistan kan terugkeren, niet uit zichzelf zou vertellen aangezien het wel een kernelement betreft in uw asielrelaas (DVZ – vragenlijst vraag 5 en CGVS p. 12). Dit alles doet dan ook ernstige twijfels ontstaan aan uw persoonlijke betrokkenheid bij dit conflict tussen Kuchi's en Hazara's, en doet vermoeden dat u uw vrees voor vervolging baseert op een algemene situatie in uw regio. Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. De medische verklaring is louter een bewijs dat u littekens heeft maar toont geenszins aan hoe u deze heeft opgelopen. Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awal Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde

SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara's en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen. Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. Het betreft hier geen situatie van veralgemeend willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Awal Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvraag.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoekers bewering dat de dood van de zoon van Qayum, Basir, de aanleiding voor zijn vertrek was, weinig aannemelijk is, aangezien dit

incident twee jaar voor verzoekers vertrek gebeurde. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij het land niet eerder kon verlaten omdat hij na dit incident vijf maanden in het ziekenhuis lag en het daarna winter was. Dat verklaart echter nog niet waarom verzoeker niet na de winter op de vlucht is geslagen.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het vreemd is dat de drie overlevenden van deze schietpartij, waaronder Qayum, de vader van Basir, verzoeker in die twee jaar na de dood van Basir niet persoonlijk bedreigden. Ze wisten immers waar verzoeker woonde en verzoeker leefde niet ondergedoken. Verzoeker geeft hier in zijn verzoekschrift geen verklaring voor.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het vreemd is dat het conflict waarbij zijn vader omkwam en waarbij de Kuchi's ook acht ouderen en enkele soldaten zouden hebben gedood, niet is teruggevonden in de media. Verzoeker geeft hier in zijn verzoekschrift opnieuw geen verklaring voor.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker over de dood van de zoon van Qayum niets heeft gezegd tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit incident aanhaalt als één van de redenen waarom hij een terugkeer naar Afghanistan vreest. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen details mocht vertellen. Het gaat hier echter niet om een detail maar om de hoofdrede of op zijn minst één van de hoofdrede waarom verzoeker zijn land heeft verlaten, zodat mag worden verwacht dat hij dit ook reeds tijdens zijn eerste gehoor zou hebben vermeld.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De door verzoeker bijgebrachte stukken per brief van 18 oktober 2013, een dreigbrief van de Taliban met Franse vertaling, een medisch attest met Franse vertaling alsook 8 foto's doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De brief alsook het exemplaar dat ervan ter zitting werd neergelegd betreffen slechts fotokopieën waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht gelet op het manipuleerbare karakter van kopieën. Dit geldt eveneens voor het ziekenhuisattest waarvan ter zitting een kleurenkopie werd neergelegd. Ten overvloede zijn de stukken niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze alleen al op deze basis niet in aanmerking dienen te worden genomen gelet op artikel 8 PR RvV. De foto's zijn wat ze zijn, het is allerminst duidelijk waar en wanneer deze genomen werden en wie de personen op de foto zijn.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit het district Day Mirdad en niet uit het district Behsud 1. De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier niet vaststellen in welk district verzoekers dorp juist ligt.

De Raad stelt echter vast dat er op dit ogenblik noch in de Behsud-districten, noch in het district Day Mirdad van de provincie Wardak een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het geweld in de provincie Wardak bijna uitsluitend bestaat uit aanslagen tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de internationale troepen op de hoofdweg die Kaboel verbindt met Ghazni in de districten Maydan Shahr, Nirkh en Sayadabad. In de Behsud-districten zijn er vooral spanningen tussen de Hazara-bewoners en de nomadische Kuchi's. Er is echter geen permanente aanwezigheid van antiregeringselementen. Er worden geen incidenten

gemeld in het district Day Mirdad (*subject related briefing* "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" 21 maart 2013, 15-17).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Wardak tot op heden geteisterd wordt door toenemende gewelduitbarstingen. Hij toont hiermee echter niet aan dat in de provincie Wardak aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Bijgevolg is er op basis van de informatie die de partijen de Raad aanreiken geen reden om aan te nemen dat er op dit ogenblik in de Behsud-districten of in het district Day Mirdad van de provincie Wardak een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat burgers in deze districten op dit ogenblik een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER